

Postanowienie z dnia 7 listopada 2002 r.

III KKO 9/02

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski, przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości Małgorzata Kosicka, przedstawiciel Ministra Pracy Elżbieta Zagalska.

Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym, przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Ryszarda Walczaka po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 listopada 2002 r. sprawy z wniosku Reginy D. o rozstrzygnięcie sporu o właściwość między Wojewodą D. a Sądem Rejonowym-Sądem Pracy w Jeleniej Górze w przedmiocie uznania wypowiedzenia stosunku pracy za bezskuteczne.

u z n a ł, że właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Jeleniej Górze.

U z a s a d n i e

Regina D. we wniosku z dnia 4 lipca 2002 r. zwróciła się o rozstrzygnięcie sporu negatywnego (por. art. 192 § 1 pkt 2 KPA) między Sądem Rejonowym-Sądem Pracy w Jeleniej Górze a Wojewodą D., ze względu na następujące okoliczności.

Regina D. była pracownikiem D. Urzędu Wojewódzkiego w W., Delegatury w J.G. na stanowisku starszego inspektora wojewódzkiego. Ten stosunek pracy został rozwiązany (z zachowaniem ustawowego okresu wypowiedzenia) przez Dyrektora Generalnego D. Urzędu Wojewódzkiego pismem z dnia 27 lutego 2002 r. na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. Nr 31, poz. 214 ze zm.) w związku z art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 49, poz. 483 ze zm.).

Stosownie do pouczenia zawartego w powyższym piśmie, Regina D. odwołała się od wypowiedzenia jej stosunku pracy do Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Jeleniej Górze.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Jeleniej Górze, postanowieniem z dnia 5 marca 2002 r. [...] przekazał sprawę Wojewodzie D. jako właściwemu do jej rozpoznania

zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. Nr 31, poz. 214 ze zm.), określającym, że od decyzji w sprawach wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem państwowym mianowanym służy odwołanie w terminie 7 dni do kierownika organu nadrzędnego nad urzędem, w którym jest zatrudniony. W myśl zaś art. 38 ust. 2 w/w ustawy w sprawach określonych w ustępie pierwszym urzędnikom państwowym przysługuje skarga do sądu administracyjnego na zasadach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Z kolei Wojewoda D. decyzją z 4 czerwca 2002 r. umorzył postępowanie w sprawie z powodu braku właściwości. W decyzji tej stwierdził, że zgodnie z art. 137 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej, stosunki pracy nawiązane między innymi w urzędach wojewódzkich (art. 2 ust. 1 pkt 3) przed dniem wejścia w życie ustawy (tzn. przed dniem 1 lipca 1999 r.) na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych, pozostają w mocy nie dłużej niż do 31 grudnia 2003 r. chyba, że wcześniej w sposób określony w ustawie o służbie cywilnej zostały przekształcone, rozwiązane lub wygasły. Oznacza to, że urzędnicy mianowani na podstawie uregulowań zawartych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych, z dniem wejścia w życie ustawy o służbie cywilnej stali się mianowanymi pracownikami tej służby. Stosownie natomiast do art. 138 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, do tej kategorii pracowników stosuje się jedynie art. 10 ust. 1a, 1b i 5, art. 13-16 oraz art. 27 ust. 3 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Tak więc w stosunku do pracowników mianowanych, których stosunki pracy zostały nawiązane na zasadach określonych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych, a zatrudnionych w urzędach wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, wyłączone zostało stosowanie art. 38 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

Z przytoczonych wyżej postanowień ustawy o służbie cywilnej - zdaniem Wojewody D. - wynika, że w stosunku do Reginy D. zastosowaniu podlega art. 7 ustawy o służbie cywilnej określający drogę sądową w sprawach wynikających ze stosunku pracy członka korpusu służby cywilnej.

Kolegium Kompetencyjne stwierdziło, że zachodzą przesłanki sporu negatywnego, określonego w art. 192 § 1 pkt 2 KPA oraz, że w sporze tym zasadne jest stanowisko Wojewody D., wyrażone w przedstawionej wyżej decyzji z dnia 4 czerwca 2002 r.

Zgodnie z art. 137 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej stosunki pracy nawiązane w urzędach, o których mowa w art. 2, przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych, pozostają w mocy nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r. (chyba że wcześniej w sposób określony w ustawie o służbie cywilnej zostały przekształcone, rozwiązane lub wygasły). Według ustępu drugiego tego artykułu, z dniem 1 stycznia 2004 r. dotychczasowe stosunki pracy osób zatrudnionych na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych przekształcają się w stosunki pracy na podstawie umowy o pracę na czas nie określony.

Stosownie do art. 138 ustawy o służbie cywilnej do pracowników zatrudnionych na podstawie mianowania zgodnie przepisami ustawy o pracownikach urzędów państwowych stosuje się art. 10 ust. 1a, 1b i 5, art. 13 - 16 oraz art. 27 ust. 3 tej ustawy. W pozostałym zakresie do pracowników tych mają zatem zastosowanie przepisy ustawy o pracownikach służby cywilnej, w tym jej art. 7 ustanawiający zasadę właściwości sądów pracy do rozpatrywania sporów członków korpusu służby cywilnej (por. też określenie zakresu korpusu służby cywilnej w art. 3).

W związku z powyższym, w przedstawionej sprawie art. 38 ustawy o pracownikach urzędów państwowych stanowiący, iż od decyzji w sprawach wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem państwowym mianowanym, przeniesienia albo zlecenia mu wykonywania innej pracy, przeniesienia na niższe lub inne stanowisko bądź zawieszenia w pełnieniu obowiązków urzędnik ten może, w terminie siedmiu dni, wnieść odwołanie do kierownika organu nadrzędnego nad urzędem, w którym jest zatrudniony, i że urzędnikowi państwowemu mianowanemu przysługuje skarga do sądu administracyjnego na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego nie ma zastosowania.

Z powyższych przyczyn Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym rozstrzygnęło przedstawiony spór negatywny zgodnie z właściwością sądu pracy.

=====